

's mintegy egész jellemünket jelképező neme a' keleti szalmatüznök. Meg vágyunk győződve, hogy Mátyás emléke, mikép azt e' rajzon látjuk, sem a' dicső királynak, sem az őt dicsőítő nemzetnek becselenségére nem fogna válni, ha szinte nem oly nagyszerű is, minőt ezen trónon ülő szellemóriás méltólag érdemelne. — A' mi legfőképp meglepő, az Walzel ur könyv-mó-intézetének igen sükerült nyomtatása, melly neki valóban becsületére válik; miért is bátran ajánljuk mindenkinek e' lap megvásárlását. Ha illy csinnal fognak dolgozni könyv-mó-dáink, e' tekintetben is elmondandhatjuk: haladunk!

SZÉCHENYI-GÖZÖS FÖLSZENTELÉSE.

(AUGUST. 10-kén.)

* Felszólítál barátom, mint hosszú séták mozgékony lábú barátját, menjek el e' mai napon az ó-budai hajógyárba 's nézzem meg a' S z é c h e n y i nevét viselő gőzös vízre szállítását, 's a' mit láttam és hallottam lesz, irjam meg számodra; 's midőn kérdezém tőled: honnan tudod ez ünnepélynek mai napon megtörténését? élelm terjesztél néhány budapesti német hírlapot, mellyek a' dologról a' közönséget értesíték. Nem tudom, miként érzitek magatokat, ti magyar újságírók és lapszerkesztők, az illy mellőzések mellett: de annyit részünkről, mint közönség részéről, mondhatok: miszerint nekünk a' gőzhajói társaság ezen minden rendet meghaladó figyelmetlensége csakugyan rendkívül visszatetszik, úgy vélekedvén t. i. együgyűen, hogy ha a' társaság, vagy annak helybeli ügyviselőse a' budapesti közönséget valamelly ünnepélyre hívja vagy hivatja meg, e' megtiszteltetésre, t. i. itt nálunk Magyarhonban, a' magyar közönség szintugy számot tarthat, mint bármelly más idegen . . . Erre azt mondhatod ugyan, hogy illy figyelmetlenséget már rég megszokhatánk mi magyarok . . . Vigasztalja magát illy beszéddel, a' ki tudja.

Értesülvén tehát az említett ünnepély megüzentéséről a' mai napon 3 $\frac{1}{2}$ órakor, 3 óra táján föléptem „Sámson“ gőzösre, melly ez alkalommal „Budá“-nak helyettese volt. Jól megértünk: helyettese 's nem segéd-társ; mert Buda e' napra megszűnt a' közönség szolgálatára állani; rajta választott nép, főfő urak és asszony-ságok eveztek az ünnepély helyére, kikhez nekünk, apró nemesekből és polgárokból álló népek, csatlakoznunk nem volt szabad. A' széles hátú Sámsonra tömérdek nép szállott, 's indultunk. Megállánk a' szokott helyeken, a' bombatéren és a' császárfürdönél, azon édes reményben, hogy társaságunk tán ritkulni fog; e' helyett azonban mindenütt feles számmal szaporodtunk. Ha ehhez még azt is teszem, hogy az izmos Sámson csak ügygyel bajjal tudott simulni a' Buda számára ezen állomáshelyeken készített igen szűk, igen töredékeny hidacs-kákhoz, melly recsegett ropogott és tört is ezen sámsoni ölelgetésre, mi által utunk a' sziget felé csak hátráltatott, — ugy nem csudálkozhatunk rajta, ha a' nálunknál a' pesti partról későbbben indult Buda sokkalta hamarabb szállítá czélhoz az ő választott népét, mint bennünket Sámsonunk. De ez még transit, mint a' magyar mondja; transit még azon hajdankori gondolkozásu magyarnak szava is, ki, jelenkorunk mozgékony-ságával semmikép nem tudván kibékülni, jó ízű kacaj közt mondogatá mellettem, mennyire örvend, hogy ez alkalommal Széchenyit is vízre viszik, mint a' ki t. i. az ő hite szerint elégszer vízre vitte már a' magyart, midőn őt amaz édes kedves régi álmaiból fölverte, felrázta, fölébresztette . . . Ez mind transit, mondom; de nem így a' czéllal, mellyre a' két gőzös, Buda és Sámson, eltörekedett! mert még Buda egye-

nest a' hajógyári szigethez szállítá választott népét: beününk, közembereket, Sámson az ó-budai állomáson rakott le és ki. És pedig hogyan! Oly szűk tért nyitva a' kimenetre, mellyen egy magamszerű ember kifért ugyan, mellyen azonban akár a' „Nemzeti újság“, akár a' régi magyar nyelvemlékek szerkesztőjének átfuródni ugyancsak bajba került volna: olyan volt ezen egyenkénti kiszállás, mellyre hasonlítólág mondhatnánk: mint midőn a' birkákat bocsátgatják usztatóba. 'S így nem csuda, ha tovább tartott félóránál, míg én is — nem épen a' legutolsó — partra vergődhettem. Örülsz ugy-e, hogy parton vagyok, 's gondolod, már most láthatok mindent 's majd olly gyönyörű bőséggel leírom az egész ünnepélyt szélteben hosszában? Kösönöm a' mulatságot! De miután magamtól nem tudhatám, sőt még a' német lapok sem hirdetétek, hogy a' látni akaróknak belépti jegyről kell előre gondoskodnia, én több ezred magammal csak a' Dunaparttól néztük, miként szállongottak az emberek a' Dunaparttól a' szigetbe vezető keskeny hidacsán keresztül az ünnepély színhelyére, azon emberek t. i., kiknek a' véletlen és vakszerencse tudtára adá, hogy belépti jegyről gondoskodni hasznos és szükséges . . . Igaz ugyan, hogy azon egy-pár ezer ember, kik a' Duna-partra szorultunk, legkisebb tolongás nélkül megférhettünk volna a' szigeten. Mit láttam tehát és mit hallottam? Ez a' bökkenő! De elmondom mégis, a' mit kilesheték. A' németül hirdetett 3 1/2 óra helyett t. i. 5 óra körül történt a' magyar hajó vizre bocsátása; melly idő azonban nem veszett kárba — azon választottakra nézve, kik a' szigeten valának, mert halálank onnan vig zenét által, többnyire magyar nótákat, hallánk harsogó éljeneket és vivátokat! ők e' szerint bizonyosan jól mulaták magukat 3 1/2 órától fogva egészen 5-ig. Ekkor osztán olly könnyedén, mint gyors szárnyu fecske, vízbe szökelt a' félig kész hajó magos állomásáról, fődözete zenészekkel és választott néppel levén elborítva. Egy zászló lobogott rajta a' tisztelve tisztelt „S z é c h e n y i“ felirással. Hogy ezen én, a' több ezred magammal a' Duna-parton, nagyon örvendék, elképzelhető, miután csakugyan ideje már, hogy a' görög „Hercul“ és a' zsidó „Samson“ után magyar hőse is került a' sor névválasztásban. Vagy tán nem szabad „hős“-nek neveznem a' béke korában hősileg küzdőt? Ennyit láttam tehát és nem többet . . . A' hallottak közül szabad legyen még elmondanom azt is, hogy Erkel Ferencz gyönyörű népmelodiája Kölcsey hymnusára felségesen hangzott által a' szigetből; valamint azt is, hogy ezen első utját szárazról a' vízre az új gőzös a' Rákoczy-induló harsogása mellett tevé . . . 'S mindezt hallani igen szívemelő vala. Visszajövet a' szigettől Sámsonnak hült helyét találtam . . . Örülék azonban, midőn Budát szinte visszafelé láttam indulni; de örömöm hasztalan volt, mert Buda ismét csak választott népet emelt hátára 's ment vele, minden megállapodás nélkül a' pesti kikötőig. Bérkocsin jöttem-e aztán haza, vagy társaságin, avagy megvártam, míg Sámson és Buda utánunk, elhagyott nép után, jöni kegyeskedendnek, avagy épen gyalog sétáltam a' por és hőség szenvedési közt — mindez nem ide tartozik . . . Ide csak az tartozik: megjegyezni magunknak, hogy ha máskor gőzhajói illyes ünnepélyt akarunk látni, jó előre iparkodjunk a' választott nép közé furni be magunkat. Széchenyit a' gőzöst tartsa meg, Széchenyit a' nagy hazafit, és vele minden igaz magyart éltesse isten sokáig!

△ * * *

IGAZÍTÁS. A' 6-dik szám 185-dik lapján a' 4-dik és 5-dik sor ekképen olvasandó: „ha nem vesz az egyesület kijátszandó képeket, mikkel részvényeseinek kedveskedhessék, nagyon csökkenne a' részvényesek száma.“